

APROPIAȚI-VĂ DE DUMNEZEU!

Sfântul Ierarh Luca
al Crimeii,
icoană

Prin pilda aceasta Domnul arată că Lui îi plac nu cei încrezuți și mândri, ci oamenii smeriți, care se pocăiesc. Cei dintâi sunt înfățișați în pildă sub chipul fariseului, iar ceilalți - sub chipul vameșului. Atât vameșul cât și fariseul au venit la templu ca să se roage - dar câtă deosebire între ei atât în privința stării lăuntrice cât și în privința înfățișării!

Fariseul a mers îndată în față, și primele cuvintele ale rugăciunii lui lăuntrice au fost cuvinte prin care se înălța pe sine: "*Dumnezeule! Mulțumescu-ți că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, preacurvari, sau ca și acest vameș*".

Câtă trufie și osândire a celorlalți sunt în această rugăciune a fariseului! El dă mulțumită lui Dumnezeu nu pentru milostivirea Lui, nu pentru buna Lui purtare de grijă arătată față de lume și oameni, ci pentru faptul că el, fariseul, ar fi fost pasămite cel mai bun dintre oameni. Trufia nu-i îngăduia să privească în propriul suflet, să vadă în el păcatele și să se numere pe sine între păcătoși, între cei ce au nevoie de pocăință și de milostivirea lui Dumnezeu.

Nu păcatele și patimile, ci virtuțile și meritele a început fariseul să și le pună înaintea lui Dumnezeu: *Postesc de două ori în săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig* (Lc. 18, 12). Așa se poate purta numai trufia omenească, ce nu dorește să priceapă că prin aceasta se depărtează de Dumnezeu.

Cât de adesea ne mândrim atunci când păzim postul, socotindu-ne mai buni decât cei care nu postesc; cât de adesea ne cuprinde slava deșartă când ne ajutăm cu ceva aproapele; cât de adesea ne admirăm singuri și ne ridicăm în slăvi calitățile, uitând că înaintea lui Dumnezeu suntem doar *slugi nevrednice* (Lc. 17, 10), că la o faptă bună avem zeci și sute de fapte rele și că de laudat n-avem de ce și nu avem cu ce. Fiecare dintre noi se socoate în adâncul sufletului mai bun decât ceilalți sau, în orice caz, nu mai rău. Cât de aproape suntem prin trufia noastră de fariseul din pilda de astăzi, și câtă nevoie, neapărată nevoie, avem a urma vameșului, a fi mai aproape de el prin smerenie și prin simțământul de pocăință!

Deci, să ne adunăm acum luarea-aminte asupra vameșului, asupra purtării lui din templu. El a intrat acolo cu conștiința adâncii sale păcătoșenii și vinovății înaintea lui Dumnezeu, totodată și cu sete de înnoire duhovnicească, în pragul templului s-a oprit însă, neîndrăznind să pășească mai departe, nici să-și ridice ochii, nici să privească în jur.

Intrând, el a simțit îndată că Dumnezeu este de față, a înțeles că templul era loc sfânt al Celui Preaînalt, că însuși Dumnezeu întâmpina acolo pe tot cel ce intra. Simțind aceasta, sufletul păcătos s-a cutremurat și s-a întors cu strigăt de rugăciune către milostivirea lui Dumnezeu: *Dumnezeule! Milostiv fii mie, păcătosului* (Lc. 18, 13).

Inima lui a tresărit, și conștiința i s-a deschis pentru adâncă pocăință și mărturisire înaintea Feței lui Dumnezeu. Și iată că păcatele săvârșite au început să se scoale în amintire unul câte unul, iar el le retrăia cu simțământul vinovăției, al înțelegerii fărădelegii săvârșite. Plecându-și capul tot mai jos și lovindu-se în piept, a continuat să strige către milostivirea lui Dumnezeu: *Dumnezeule! Milostiv fii mie, păcătosului!* Câte necazuri și amaruri nu le făcuse săracilor, văduvelor și orfanilor, împilându-i cu dări nelegiuite! Câte lacrimi nu făcuseră acestea să se verse! Câte ocări, blesteme și amenințări nu fuseseră îndreptate către el! Toate acestea i-au umplut din nou sufletul, sfâșiindu-i inima cu durerea amară a pocăinței. Cu ce să se îndreptătească înaintea lui Dumnezeu, unde să afle ocrotire? Doar în milostivirea lui Dumnezeu - și iată că vameșul păcătos strigă iar și iar către Dumnezeu: "*Dumnezeule! Milostiv fii mie, păcătosului!*"

Îndelung s-a rugat astfel vameșul, cu